

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 17.000
Letna inozemstvo » 25.000
Letna inozemstvo, USA dol. 30
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXIII. - Štev. 21 (1654)

Gorica - četrtek, 21. maja 1981 - Trst

Posamezna številka Lir 400

Egoizem je zmagal nad ljubeznijo En teden po atentatu na papeža

Nedeljski referendum je za nami. Kakor po vseh volitvah vsaka stranka poje zmago, ker je vsaka po svoje zmagala. Najbolj glasni so komunisti, češ da je zmaga NO nad SI predvsem njihova zasluga. Resnica pa je neka druga. Zmagal je egoizem nad ljubeznijo. Saj če razčlenimo nedeljske referendume, dobimo, da je šlo predvsem za vprašanje odnosa posameznika in družbe do sočloveka.

Začnimo pri zakonu št. 194. Izid je bil naslednji: Za razširitev zakona, kot so predlagali radikalci, je glasovalo 11,50% volilcev ali 3.557.000; za zoženje zakona, kot je želelo Gibanje za življenje, se je izreklo 32,1% ali 10.153.000 volilcev. Zakon torej ostane, kot ga je sprejel parlament. Vsaj pet let mora ostati tako.

HOZANA — LE ČEMU?

Laične stranke, ki so zakon v parlamentu sprejele, pojejo hozana. Ali imajo prav? Naj pojasni naslednji dogodek!

V dnevniku »L'Avvenire« sem bral naslednje Pismo bralcev. »Sem oče nekega otroka, ki ga je mati odpravila in bi rad povedal svojo hudo izkušnjo, ki sem jo preživel preteklo poletje.

Moja zaročenka je bila v osmem tednu nosečnosti. Družina bi morala na počitnice k morju. Oče moje zaročenke ni smel niti vedeti, mati, ki je vedela, pa na noben način ni hotela napraviti ugleda pred sorodniki in sosedi. Zato je hči morala prekiniti nosečnost.

Ginekolog, h kateremu smo šli za potrditev nosečnosti, je zaročenki svetoval, naj naredi hitro; že naslednje jutro naj prenosi vrsto v neki okoliški bolnišnici v ginekologiji, kjer, tako se je izrazil, skoraj po počnejo drugega. Sicer lahko še pomislil, vendar je stvar tako enostavna in končno nihče ne bo vedel.

Moja zaročenka, čeprav odrasla, izobrazena in katoličanka, se ni znela ustaviti skušnjavi tako lahke rešitve in pritiskom matere.

Moj otrok je tako končal v abortusu po zakonskih predpisih. Zaradi socio-ekonomskih razlogov, kot se je glasil uradni akt. Zaman sem skušal rešiti svojega otroka.

Potem zaključuje: »Moja zaročenka je prej kot jaz podpisala predlog referenduma Gibanja za življenje.«

Pismo tega zaročenca dovolj jasno govori, kakšno je danes moralno zadržanje večine mladih glede prekinitve nosečnosti. Saj je stvar tako enostavna in še vsi ti gredo na roko. Zakaj bi se tako ugodnemu zakonu odpovedali? Nič se ne ve, kdaj ti lahko prav pride.

Iz teh razlogov in ne iz strankarske pripadnosti so se tako številni Italijani izrekli za ohranitev zakona št. 194. Vest in vse ostalo so zatajili tudi številni verni ljudje. O tem ni dvoma. Zlasti mlajši rodovi.

Zmagal je egoizem nad ljubeznijo do bližnjega, do nerojenega otroka.

IZID OSTALIH REFERENDUMOV

Prav tako so se volilci izrekli zoper odpravo ostalih treh zakonov, za katere je šel referendum. Glede zakona Cossiga za boj zoper terorizem je bilo samo 14% volilcev ali 4.612.000, ki so želeli, naj se odpravi. Zakon o dosmrtni ječi je želelo črtati 22,7% ali 7.125.000 volilcev; zakon o nošnji orožja bo ostal v veljavi, ker se je proti izreklo samo 14% ali 4.394.000 državljanov. Vsi trije zakoni o javni varnosti so torej bili potrjeni z veliko večino.

Kaj je volilce nagnilo k temu? Reči smemo, da skrb za mirno sožitje in strah pred terorizmom in nasiljem. To dvoje je gotovo pozitivno dejstvo; državljeni si želijo mirno življenje. Zato so menili, da morajo podpreti državo v njenem boju zoper terorizem in nasilje.

ZAKLJUČNE MISLI

Zaradi izidov nedeljskega referenduma ostanejo državni zakoni takšni, kot so. Moremo pa potegniti nekaj moralnih zaključkov:

1. Radikalci, ki so bili pobudniki refe-

renduma, so doživeli velik moralni poraz: vsi njihovi predlogi so bili zavrnjeni z zelo veliko večino, najbolj njihov predlog o še večji sprostitvi splava. Končno je to le neko pozitivno znamenje, da je ostal še kanček vesti v državljanih.

2. Gibanje za življenje je doseglo določeno moralno zmago: za njegov predlog se je izreklo 32% volilcev, kar končno ni malo, če upoštevamo potrošniško miselnost sedanje italijanske družbe, soglasno kampanjo vseh velikih dnevnikov za splav, napore vseh laičnih strank, njih podrobno propagando za abortus in tudi nasilje, ki so ga ponekod izvajali nad propagandisti Gibanja za življenje, nad papežem, škofi in duhovniki.

Cerkvena hierarhija je pri tem napravila svojo dolžnost. Papež in škofje so jasno govorili in učili. Nihče se zato pred večnim Sodnikom ne bo mogel izgovarjati, da ni bil poučen, kaj je zahteva krščanske in človeške vesti, kaj je zahteva krščanskega in naravnega moralnega zakona, namreč obramba človeškega življenja od spočetja do naravne smrti.

Izid referenduma na moralni obveznosti do človeškega življenja nič ne spremeni. Za človeka ostane še vedno veljavna moralna sodba zadnjega koncila: »Splav in usmrtnitev otroka sta gnusna zločina.« Ostane pa tudi obveznost, da pomagamo družinam v stiski, da pomagamo zakoncem v njih zakonskem življenju, da pomagamo zlasti materam v njih stiskah.

3. Nekatere politične stranke so hotele volilcem vezati tudi njihovo vest. V volilni kabini so se jim volilci uprli, kot pričra izid referenduma o odpravi dosmrtno ječe. Še najslabše so se v tem oziru izkazali naši slovenski volilci, posebno še tržaški Slovenci, kot pričajo izidi. Toda te izide bo treba še podrobno razčleniti.

K. H.

Značilen odgovor

Naš list je že poročal o obisku dunajskega kardinala Königa v Ljubljani. »Družina« v daljšem članku dodaja novico, ki je vredna, da si jo zapomnimo.

Kardinal König je dejal, da je kot vodja Tajništva za neverne iskal dialog s predstavnikoma Češkoslovaške, Madžarske, Poljske in Sovjetske zveze. Odgovorili so mu, da o teoretičnih in praktičnih stvareh nima pomena razpravljati, pač pa zelo priporočajo, naj bi Tajništvo za neverne spodbujalo vernike, da bi si vsi skupaj prizadevali za izgradnjo socializma. Rekli so tudi, da imajo že izoblikovan svoj socialistični nauk, razpravljanja o religiozni sociologiji pa zanje niso zanimiva.

■ V Beogradu je 15. maja prišlo do zamenjave v predsedstvu Jugoslavije. Za eno leto bo predsednik predsedstva 67-letni Slovenec Sergej Kraigher, podpredsednik pa Srb Petar Stambolić.

■ V Gvatemali so neznanici ubili katoliškega duhovnika Carlosa Galvez Galindo. V enem letu je to že sedmi duhovnik, ki je izgubil življenje na nasilen način. V Jakonu (ZDA) pa je bil v župnišču ubit katoliški duhovnik John Jackson, ki je opravil svoje duhovniške študije v Rimu. Preden je postal duhovnik, je bil časnikar in je doktoriral na univerzi v Tennesseeju.

Predsednik Pertini v Švici

V Švici je na delu 900.000 tujcev, med njimi zelo veliko Italijanov. Švicarska zakonodaja pa je do teh tujcev izredno stroga. Ne smejo za seboj poklicati družin, vsako leto morajo za tri mesece Švico zapustiti in si nato obnoviti zaposlitveno dovoljenje.

Da bi pripomogel do olajšanja teh pogojev, je predsednik Pertini v ponedeljek 18. maja prišel v Švico, da se s švicarskimi državniimi pogovori o omenjenih problemih. V Švici je ostal tri dni. Pertinija sta spremljala zunanji minister Colombo in

Nihče ne dvomi, da je papež osebnost, mimo katere današnja družba ne more iti brezbrizno ali ga preiti z molkom. Za katoličane je Kristusov namestnik na zemlji, za kristjane glasniki evangeljskih resnic, za verujoče predstavnik nadnaravnega sveta, za neverujoče človek, ki opozarja na duhovne in moralne vrednote človeštva. Seveda pa se dobijo tudi taki, ki ga prav zaradi tega svojkega poslanstva odklanjajo, kritizirajo in celo sovražijo. So to lahko posamezniki kot razne skupine in združenja, ki vidijo v papežu osebo, ki je nasprotna njihovim ciljem.

V tej luči moramo gledati tudi atentat na sv. očeta, do katerega je prišlo prejšnjo sredo 13. maja ob 17,19 na trgu sv. Petra v Rimu. Ne ve se še, ali je 23-letni Mehmed Ali Agca, po poreklu Turak, ravnal na svojo osebno pobudo ali pa po naročilu skritih skupin v ozadju. Eno je gotovo: v papežu je hotel udariti Cerkev, ki jo papež vodi in izrazi svoje sovraštvo do tega, kar papež na zemlji predstavlja.

NAJHJUSE JE MIMO

Božja volja je bila, da v svoji zločinski nameri ni uspel. En teden po atentatu smemo upati, da je sv. oče ob svoji močni naravi in izredni požrtvovalnosti zdravnikov najhujše že prestopal in da se bo ob skrbni negi bolniškega osebja polagoma čisto opomogel, da bo spet mogel v polni meri biti pastir vsega človeštva.

Prav za njegov 61. rojstni dan, 18. maja so papeža preselili v deseto nadstropje poliklinike Gemelli, kjer so mu udobno opremili štiriosobno stanovanje. Ta dan je že prvič vstal in pol ure molil brevij v naslanjaju.

V veliko tolažbo vsemu krščanskemu svetu je bil papežev kratki nagovor, ki ga je v nedeljo ob 12. uri, to je tisti uri, ko je Janez Pavel II. vsako nedeljo spregovoril zbrani množici na trgu sv. Petra, imel po vatikanskem radu. V tem nagovoru je omenil »brata, ki ga je ranil« in mu od srca odpustil, spomnil pa se je tudi obeh žensk, ki sta bili ob atentatu z njim ranjeni. Gre za severnoameriški državljanki 58-letno Anne Odrę, ki je dobila strel v pljuča in 21-letno Rose Hall, ki ji je kroglazlomila desno roko.

Velika se je v svoji ženskosti in materinski ljubezni pokazala tudi atentatorjeva mati, ki je na sv. očeta naslovila pismo s prošnjo, naj odpusti njenemu nesrečnemu sinu, za katerega je že dalj časa mislila, da je mrtev.

SKRIVNOSTNI ATENTATOR

Kar se tiče samega atentatorja, je znano, da je bil leta 1979 v Turčiji obsojen na smrt, ker je ubil direktorja carigradskega dnevnika »Milijet«, a je pozneje ob pomoči vplivnih desničarskih muslimanskih krogov pobegnil iz vojaškega zapora. V Italijo je nazadnje prišel v Milan 9. maja s Palme de Mallorca, kjer je preživel nekaj dni počitnic. Iz Milana je odpotoval v Perugia, kjer se je pod lažnim imenom Ozzun Faruk vpisal na tamkajšnje mednarodno univerzo. V ponedeljek 11. maja je prišel v Rim, kjer je na železniški postaji Termini dvignil v garderobi torbo, v kateri je imel skrito pištolo, s katero je kasneje streljal na sv. očeta.

podtajnik za izseljenstvo L. Della Briotta. V švicarski prestolnici Bernu je Pertini v pozdravnih besedah dejal: »Menim, da izražam razpoloženje vseh Italijanov, ki so v tej deželi zaposleni, če izrazim željo, naj bi švicarski državljani domelje težnje italijanskih izseljencev po človeški solidarnosti v duhu bratskega sodelovanja.«

Prve dni v juniju bi moral obiskati Švico tudi sv. oče. Tamkajšnji katoličani so se tega obiska zelo veselili in nanj zavzeto pripravljali. Atentat na trgu sv. Petra pa je ta obisk preprečil.

Janez Pavel II. pred sliko Marije Pomagaj z Brezij, ki jo je okronal 18. oktobra 1979 in je izpostavljena v zavodu Slovenik v Rimu

Iz zasliševanja je razvidno, da atentator skrbno skriva vse, kar bi lahko škodovalo tistim, ki so z njim povezani. Zatrjuje, da je deloval na lastno pest, da ni pristaš turške desničarske nacionalistične stranke temveč pristaš skrajno leve palestinske organizacije Georgesa Habaša, kar pa je ta zanikal in da je streljal na sv. očeta zato, da bi opozoril svet na početje ameriškega in sovjetskega imperializma v El Salvadorju in Afganistanu.

Preiskovalci mu pa v tem dosti ne verjamejo, predvsem zato ne, ker je več mesecev pred atentatom zelo dosti potoval širom po Evropi (tako se omenjajo države Bolgarija, Jugoslavija, Švica, Zah. Nemčija, Francija, Španija in seveda Italija), vedno imel dovolj denarja v tujih valutah, imel odlično ponarejene osebne listine in očitno užival pomoč nekoga, ki zelo dobro pozna razmere v Italiji.

VES SVET SE JE ZGROZIL

Vest o atentatu na papeža je ves svet obšla v nekaj trenutkih in vzbudila splošno osuplost. Najbolj seveda v Italiji, kjer je sedaj sv. oče kot doma in stalno prisoten na televizijskih zaslonih in vsako sredo in nedeljo osebno na trgu sv. Petra.

Zlasti velikega se je v svojem človečanstvu pokazal predsednik Pertini. Zanj je sv. oče res osebni prijatelj. To je dokazal spontano s tem, da je prvo noč v pričakovanju novic preživel v bolnišnici, v četrtek ponovno obiskal sv. očeta, nato pa ga še prišel pozdravit pred svojim odhodom v Švico preteklo nedeljo.

V Parizu je novi predsednik Mitterand označil atentat kot »udarec vsemu človeštvu«, v Varšavi so zapisali, da so »krogle, izstreljene na papeža, zadele vse Poljake, verne in ateiste«, v Belgiji menijo, da so papeževi nastopi v javnosti zanj nenehno življenjsko tveganje, v ZDA pa je predsednik Reagan, ki je bil nedavno sam tarča atentatorja, doberšen del dneva prebil pred televizijo, spremljajoč poročila iz Rima tako kot milijoni Američanov.

Iz Beograda je poslal brzojavko predsednik predsedstva Cvijetin Mijatović, v kateri je izrazil želje za hitro in uspešno okrevanje, medtem ko je predsednik republiške konference SZDL Mitja Ribičič poslal ljubljanskemu nadškofu dr. Suštarju posebn opismo, v katerem poveljuje veliko osebnost papeža in obsoja to nesmiselno in ginusno dejanje.

Navedli smo samo nekaj izjav in odmevov na to zares nesmiselno dejanje, saj so izrazili svojo obsodbo nad atentatom in želje po papeževem okrevanju skoro vsi voditelji držav, da ne govorimo o drugih izjavah, brzojavkah in poslasticah, ki so prišle od vsepovsod.

BESEDE GORISKEGA NADŠKOFA

V goriški stolnici je opravil ob navzočnosti oblasti dan po atentatu sv. mašo go-

riški nadškof, ki je v govoru najprej omenil dve značilni okrožnici papeža Janeza Pavla II., posvečeni Odrešeniku človeka in božjemu usmiljenju. Ustavil se je nato pri nasilju in sovraštvi, ki ju je polna današnja civilizacija. Ugotovil je, da prihaja to od odsotnosti Boga in moralnih vrednot v družbi. Ta nečloveška družba je hotela udariti po tem velikem glasniku ljubezni, vzvišenem simbolu miru in doslednem branilcu človeka. Sedanjí papež nam še enkrat izpričuje, da je edina rešitev v tem, da se slabo premaga z dobrim, svet pa prenovi z ljubeznijo, odpuščanjem in darovanjem samega sebe.

Nadškof Cocolin je nato povedal, da je prejel številne izraze sočutja, solidarnosti in obsodbe ob nizkotnem dejanju. Toda zvedel je, da so neki goriški dijaki na vest o atentatu na papeža odgovorili z vsem prostastvom. Ne misli jih obsoditi, pač pa opozoriti, da so ti mladi sad naše kulture in naših ustanov, potrebni naše posebne ljubezni in skrbi. Naj bi preletela kri sv. očeta bila seme nove mladine, ki bo izpovedovala vrednote, katere papež oznanja mladini celega sveta. Potrebni so nam novi ljudje, ki nam bodo pomagali dvigniti se iz smrti in obupa, ljudje graditelji miru, branilci življenja, vršilci pravičnosti in borci za svobodo in človekovo dostojanstvo.

»Naj se znova čimprej zasliši njegov glas«, je zaključil msgr. Cocolin svoje razmišljanje, »naj nam še in še govori o ljubezni, ki zmaga in nadvlada vsako obliko nasilja in sovraštva ter odpira vsem vrata upanja!«

ATENTAT V LUCI FATIMSKIH PRIKAZOVANJ

13. maja letos, na dan atentata na papeža, je poteklo 64 let, ko se je Mati božja prvič prikazala pastirkom v Fatimi. Ob tretjem prikazanju 13. julija 1917 je napovedala sledeče dogodke:

»Ko boste videli neko noč neznanu svetlobo (zgodilo se je to v noči od 25. na 26. januar 1938, op. ur.), vedite, da je blizu kazni za toliko zločinov sveta: vojska, lakota, preganjanje Cerkev in papeža... Rusija bo razširila v svetu svoje zmost, povzročajoč vojne in preganjanje Cerkev; mnogo dobrih bo mučenih, sveti oče bo veliko trpel...«

Kot vsako leto 13. maja, so se tudi letos verni Portugalci zbrali v Irijski globeli v Fatimi, da moljijo in zadoščujejo za grehe po Marijinem naročilu. Zbralo se jih je nad pol milijona. Tudi mednje je kot strela z jasnega udarila vest: »Streljali so na papeža!« Če kje, se je v Fatimi vsakdo navzočih spomnil na Marijine besede: »Sv. oče bo veliko trpel...«

Temna, žalostna obzorja so še pred nami. A ne brezupna, kajti: »Končno bo moje brezmadežno Srce slavilo zmago! Rusija se bo spreobrnila in sveto bo dana doba miru.«

Ravnatelj dr. Anton Kacin 80-letnik

V svojem »Jeremitišču« na Opčinah obaja te dni življenjski jubilej ravnatelj dr. Anton Kacin. Rodil se je namreč 25. maja 1901 v Spodnji Idriji.

Ko sem ga zadnjič obiskal v preteklem postnem času, je bil sam doma. Peljal me je v svojo delovno sobo. Sedla sva v naslonjače in začel se je razgovor.

»Kako preživljate svoj zasluženi pokoj, g. doktor?«

»Berem, kaj malega gledam televizijo ali poslušam radio, pa tudi gospodinjim, kadar sem sam. Ali hočete, da vam skuham kavo?«

»Pustimo to za drugič.«

Pred tremi leti mu je namreč po dolgi bolezni umrla žena Angelca, ki ji je vsa leta zelo skrben stregel. Sedaj se čuti osamljen: otroci so se poročili, le Marija je še z njim, a je profesorica na slovenskem liceju in ne more biti zmeraj doma.

»Ali še kaj pišete?«

»Tega pa bolj malo. Ne ljubi se mi več. Postal sem len.«

Vem, da ne gre za lenobo, temveč za utrujenost, ki se loti človeka, ko pride v leta.

Stopim do okna sobe. Pogled gre tja do openskega obeliska in borovcev nad njim, pa še dalje proti zahodu do furlanske nižine in morja. Kraška gmajna se začinja pod hišo.

»G. doktor, saj živite skoro na gmajni.« opominj.

»Res, zjutraj me budijo kosi, zvečer poletni me zasivajo črički. Kar prijetno je tukaj. Tudi pozimi, kadar zavija burja.«

Tako živi v svojem »Jeremitišču« upokojeni ravnatelj in profesor dr. Anton Kacin. Umaknil se je ne samo od dela, temveč tudi od javnosti. Težko ga je kje dobiti razen pri nedeljski maši v openski fari.

DELO V ŠOLI IN ZA SOLO

Njegovo življenje ni dolgo samo po letih, ampak je tudi bogato po dejavnosti.

Kot sin idrijskega rudarja je osnovno šolo in realko opravil v Idriji, nato se je vpisal na filozovsko fakulteto v Ljubljani in diplomiral iz slovensčine in francoščine leta 1923. Prišel je v Gorico in iskal službo. Začel je kot prefekt v Alojzijevišči (1925-27). Nato je dobil službo profesorja slovensčine v goriškem malem semenišču. Tu je ostal do 10. junija 1940.

Kot profesor slovensčine je vzgajil vrsto naših sedaj že starejših duhovnikov in tudi številnih laikov, ki so pozneje zapustili semenišče. Sloveščina mu je ležala in jo je z veseljem učil. Pri tem je polagal važnost zlasti na znanje slovnice in jezika. Zavedal se je, da smo tega znanja najbolj potrebovali, saj se literature lahko naučiš tudi kasneje, če te zanima, jezika pa se ne boš naučil, če se ga ne naučiš v šoli. Kot mladi fantje smo takrat slovnico težko prebavljali. Zase vem, da sem v liceju kot prvo stvar pognal v kot vse slovnice. Danes pa vem, da bi brez slovnice nikoli ne znal ne slovensčine ne drugih jezikov.

V liceju nas je prof. Kacin učil slovstva. Ker nismo imeli nobenih učbenikov, je vse slovstvo razlagal in mi smo si zapisovali. Bile so to lepe ure.

V tem času je v Rimu naredil izpit za poučevanje slovensčine (1929).

Ob začetku druge svetovne vojne je bil odpuščjen iz službe. Takrat je po posredovanju nekaterih prijateljev dobil namestitev kot knjižničar na katoliški univerzi Srca Jezusovega v Milanu. V tej službi je ostal do 8. septembra 1943.

Ta leta so bila tudi leta fašističnega nasilja in raznarodovanja. Dr. Kacin je bil eden redkih slovenskih izobražencev, ki je ostal v Gorici. Tu je skupaj z dr. Jankom Kraljem, Poldetom Kemperletom, prof. Radom Bednarikom in nekaterimi drugimi laiki skrbel za slovensko besedo, saj je bil med ustanovitelji založbe Sigma, ki je kdaj pa kdaj izdala kako slovensko knjigo.

Po 8. septembru 1943 je pomagal organizirati slovenske osnovne šole in gimnazije v Gorici. Po vojni je bil pod zaveziško vojaško upravo nadzornik za slovenske osnovne in srednje šole na Goriškem (1945-47). Brez uvidenosti in tudi poguma dr. Kacin in Huberta Močnika bi takrat slovenskih šol na Goriškem najbrž ne imeli.

Ko se je v Gorico vrnila Italija, je dr. Kacin odšel v Trst, kjer je postal ravnatelj slovenskega učiteljskega A. M. Slomšek. Ta zavod je vodil do upokojitve leta 1968. Istočasno je bil svetovalec za slovenske šole pri Zavezniški vojaški upravi (do leta 1954) in predsednik komisije za izdajanje slovenskih šolskih knjig.

TUDI KULTURNI DELAVEC IN POLITIK

Poleg dela na šoli in za šolo se je vedno zanimal tudi za splošno kulturno in politično življenje. Po smrti dr. Janka Kralja je sprejel mesto tajnika Goriške Mohorje-

ve družbe in jo vodil 30 let. Ko se je v Gorici ustanovil odbor za gradnjo Katoliškega doma, je postal njegov predsednik (1952) in vodil ta odbor do leta 1971, ko se je mestu odpovedal, ker je že stalno bival v Trstu. Sodeloval je pri mnogih slovenskih časopisih na Goriškem in v inozemstvu. Sestavljal šolske knjige in slovnice za Slovence in Italijane; napisal je tudi nekaj šolskih učbenikov. Nekoliko je tudi prevajal, npr. Telkin nagelček za GMD.

Sila razmer ga je vklebila tudi v politiko, čeprav politika ni bila njegov poklic. Pred zadnjo vojno je sodeloval z dr. Jankom Kraljem, po vojni pa je bil v vodstvu SLS na Goriškem oz. Slov. katol. skupnosti. Skupaj z dr. Avgustom Sfiligojem in drugimi je leta 1948 ustanovil Slovensko demokratsko zvezo na Goriškem. Bil je izvoljen v goriški občinski svet na listi SDZ. Čutil je namreč potrebo in dolžnost, da kot Slovenec in demokrat nudi svojo roko tudi na političnem polju. Vendar, kolikor ga poznam, vem, da politika ni bila njegovo veselje. Dr. Kacin je bil šolnik in kulturni delavec. Tu dvojje je ljubil in za to dvojje je živel poleg seveda svoje družine. Ko bo kdo napisal stvarno zgodovino slovenskega šolstva po zadnji vojni, bo v njej imel častno mesto dr. Anton Kacin.

Vsi, ki ljubimo slovensko šolo in slovensko kulturo, mu ob življenjskem jubileju iskreno čestitamo in želimo, da bi še dolgo užival zasluženi mir v svojem openskem »Jeremitišču«.

Kazimir Humar

Pogubna opredelitev za smrtonosni splav

Ko pišem te vrstice, prihajajo iz Rima prvi, še nepopolni izidi nedeljskih referendumov. Zanimajo me zlasti rezultati referenduma, ki ga je predlagal Movimento per la vita (Gibanje za zaščito življenja). Zgleda, da bo tistih, ki so glasovali za delno omejitve zakona o splavu približno za 30 odstotkov, kar pomeni več kot 13 milijonov. Tako število smo si približno čakali, čeprav ni nihče mogel izključiti drugačnega rezultata.

Vsekakor smo se sedaj prešteli tisti, ki nam življenje kaj pomeni. Proti politični ubogljivosti, proti narejenim frazam in proti neumljenim zahtevam potrošniške miselnosti. In zavračam očitke, da smo klerikalci, križarji, reakcionarji ipd. Kdor se bori proti umiranju otrok zaradi lakote, je napreden, kdor se pa sprašuje, če je umor zaradi splava dopusten, je reakcionar. Čudna ne-logika nekaterih krogov italijanske družbe.

NI BILA ZGREŠENA POTEZA

Referenduma o splavu kristjani niso hoteli, saj je bilo jasno, da mu je večina v narodu in parlamentu naklonjena. Zahteva radikalcev po še večji sprostitvi zakona o splavu je spravila kristjane v slepo ulico: ali voliti za slab zakon ali za še slabši predlog. Ni preostalo drugega kot nov referendum.

Odloučitev za referendum ni bila zgrešena poteza. Okoli ideje o boju za življenje se je združilo veliko zdravih sil in italijanski družbi. Gre za silo, ki se osvеща po ne-redu, ki je nastal po letu 1968 v kulturi, v politiki, tudi v veri. Zdaj prihajajo prave vrednote spet na dan, med njimi v prvi vrsti spoštovanje do življenja. Kristjani v Italiji so jasno spoznali, da je njihovo zgodovinsko mesto v sedanji družbi prav v obrambi vrednot in idealov, na katere drugi pozablajo, ko se pehajo za »napredkom«. Zlasti odločen in razveseljen je bil doprinos mladinskih organizacij.

DVE STALIŠČI

V volilni propagandi sta si stali nasproti dve stališči, ki sta sploh stalno prisotni v vsaki razpravi, ki se tiče današnje družbe. Na eni strani boj za življenje, odločitev

za težko in odgovorno pot spoštovanja vsake matere in vsakega otroka, odpor proti potrošniški, kapitalistični družbi, ki pravi: »denar je moj, hiša je moja, tovarna je moja, trebuh je moj — z njimi delam, kar hočem!« Na drugi strani pa stoji »napredok«, ki zahteva zase uničenje narave, osmejena človeškega dostojanstva in seveda odpravno nezaščiten otrok.

RANA OSTANE

Zdaj je splav stopil dokončno v veljavo. Vendar je težko pričakovati, da bo s svojo neprikrito nemoralnostjo dal mir. Vemo, da ženska, ki se odloči za splav, zlasti še če jo okoliščine k temu prisilijo, večkrat nosi v sebi rano, ki se težko zaceli.

Isto se lahko zgodi z družbo. Kristjani bomo težko sprejeli, da z denarjem, ki ga tudi mi plačujemo za davke, država ubije vsako leto več stotisoč še nerojenih bitij. Tu ni dovolj reči: »Saj se kristjani ni treba odločiti za splav.« To so nam lahko rekli za razporoko. Tu pa gre za posredno realno odgovornost vsakega izmed nas.

B. S.

PRED VIHARJEM

Sv. Katarini Sienski - zavetnici Italije Na deželno lega smrtonosni mrak...

Ptice, ki so prej veselo pele, so nenadoma vse onemele, nežne cvetke so kar ovenele — vse prestrašil smrti trde je korak.

Smrt pokončevalka s kruto koso gazi in tepta vso najbolj nežno roso, pod zamahom njenim pada rahlo cvetje, kam naj skloni v varno se zavetje, kam naj detece se drobno skrrije, da ga smrtna kosa ne ubije, kam naj se umakne... ko zamahne s koso smrti... Gorje — že dete izdahne.

Katarina - sveta žena, Katarina - modra žena, vseh, kar jih je dala Siena, ne prekaša te nobena.

Ko si težko bol prestala in si živa še ostala — ni povsem se Bogu dala, njemu si se prepustila, ko da svet si zapustila, vse si v božji luči zrla ko da si za svet umrla.

Nisi umrla... V mističnem si krogu videla ljudi in stvarstvo v Bogu, dasi najbolj skromna samostanka, bila si za sprti svet poslanka, neugasljiv te ogenj je ljubezni nosil kakor kerubin nad brezni, obiskala kralje in vladarje, pisala si pisma za cesarje in še papeža pregovorila, da je Cerkev spet se v Rim vrnila.

Stotine si pisem napisala, nizkim in velikim jih poslala, neustrašna, da si se poučila, kakor sveča, ki je dosvetila.

Varuhinja ti si domovine, sprte bolj ko v guelpe, gibeline, piši pisma, da jim vest pretreseš, ker vse ljubiš, jim ne prizanesesh s trhlilim molkom... Kakor meč resnice zgrabij vse od desne do leve, nizkim in velikim zbij orožje, da jih strah bo zadnje sodbe: božje, da se zlim odrečejo naklepom in se uklonijo vsi božjim sklepom.

Se je čas, da zmagaš, Katarina, in zadaha v miru domovina, tisoči odrešenih otrok s tabo zapoje: »Zahvaljen Bog...« Gorica, 10. maja 1981

YI Knotts

Prebivalstvo Italije se stara

Povzemamo iz revije »Amico del Clero«: leta 1861 je italijanska država štela 27.750.000 prebivalcev. Ob šestletju leta 1971 je imela 54.136.000 prebivalcev. V 110 letih se je prebivalstvo približno podvojilo.

Starost: leta 1861 je bilo en milijon starih nad 65 let; leta 1971 pa 6.100.000; prebivalstva torej dvakrat več, starih pa šestkrat več. Ženske živijo dalj časa: leta 1861 je prišlo 105 moških na 100 žensk v starosti nad 60 let, leta 1971 pa 129 žensk na 100 moških. Bolj gremo z leti naprej, večji je ta razkorak, saj je v sto letih porastla povprečna življenjska doba moških od 53 let na 70, žensk pa od 56 na 75 let. Dolgost življenja se na splošno veča. Zaradi tega postaja vedno bolj žgoč problem ostarelih ljudi. Toda kdo naj za ostarele in onemogle skrbi? Penzija ni dovolj.

V 20 letih (od 1951 do 1971) je število državljanov starih nad 70 let porastlo od 2.350.000 na 3.750.000. Ob novem šestletju, ki bi moralo biti letos, bodo ugotovili, da je takih prebivalcev še več.

Izjava SSK o zadnjih glasovanjih

Na osnovi rezultatov o referendumih, o katerih so se italijanski volivci na splošno negativno izrekli — čeprav različno od referenduma do referenduma in z različnimi motivacijami — SSK meni, oz. ponovno poudarja, da je bilo to ljudsko glasovanje preveč spolitizirano in strankarsko prikazano, da bi lahko bilo veren odraz samostojnega prepričanja in svobodne odločitve državljanov. Le malokdo se je mogel znajti v zmešnjavi petih referendumov. Prepričani smo, da bi volivci glasovali drugače, ko bi se lahko v vsakem posameznem referendumu odločili po samostojnem preudarku v časovno ločenih razdobjih v ocahju večje idejno-politične in strankarske sproščenosti. Tako smo npr. prepričani, da bi vprašanje dosmrtno ječe imelo drugačen odziv pri volivcih, kakor ga je imelo v sklopu ostalih štirih referendumov.

Kar zadeva dvojni referendum o splavu smo še vedno mnenja, da gre pri tem ne toliko za politično, ampak predvsem za moralno vprašanje. V tem smislu smo se tudi izrekli v posebni izjavi.

Za Bergamo velika novica

Iz Bergama javljajo kot veliko novico, da so štiri žene dokončale teološko študijo. Za Slovenijo pa to ni nič novega. Na ljubljanski teološki fakulteti že vrsto let poslušajo predavanja skupaj z bogoslovci redovnic in druge laične osebe, ki potem pomagajo pri katehizaciji po župnijah.

OD TEDNA DO TEDNA

■ Italijanski notranji minister Roggioni se je v Bonnu sestal s svojim zahodnonemškim kolegom Gerhardom Baumom. Razgovorjal se je o načinu boja zoper mednarodni terorizem zlasti v zvezi z atentatom na sv. očeta. Znano je, da je turška vlada štirikrat opozorila zahodnonemške oblasti, da se atentator na papeža nahaja v Zahodni Nemčiji ne da bi nemška policija ta njena opozorila bolj resno vzela.

■ V Trstu so neznanci zažgali telefonsko centralo, zaradi česar je onemelo blizu 5.000 telefonov. Atentat je povzročil za skoraj milijardo lir škode, za popravilo objekta in naprav pa bo potrebnih najmanj 15 dni.

■ Rdeči brigadisti še vedno držijo zaprtega v »ječi proletarskega ljudstva« demokrščanskega politika Cira Cirilla, ki da ga »zaslišuje skupina nezaposlenih komunistov«. Obenem so rdeči brigadisti v Neaplu izvedli novo akcijo: trije moški in ena ženska so streljali na 52-letnega Rosaria Giovine ter ga ranili v obe nogi. Seveda je Giovine član DC, saj je ta stranka tista, ki je po mnenju rdečih teroristov kriva vsega zla v današnji Italiji.

■ V spopadu v Donijem Prekazu na Kosovu z dvema Albancema, ki sta se zabarikadirala v hiši, so bili ubiti štirje miličniki, trije pa ranjeni. Končno je ostalim varnostnim organom uspelo ubiti oba napadalca ter rešiti dve ženski in 5 otrok, ki sta jih terorista imela kot talce.

■ Poljski kardinal Višinski je neozdravljivo bolan in njegovo življenje počasi ugaša. Ima namreč raka na prebavnih organih. Zadnji teden je močno oslabil in ne zadržuje več postelje. Po vseh kervalh se uradno opravljajo molitve za njegovo zdravje.

■ Sodišče varšavskega vojvodstva je uradno priznalo neodvisni sindikat poljskih kmetov. Kmetje so dosegli svojo veliko zmago, čeprav se je poljska partija na vse kriplice prizadevala, da bi do novega sindikata ne prišlo. Tako je Stanislaw Kanja, glavni tajnik partije še pred kratkim izjavil, da ne bo pristal na novi sindikat, češ »da so pobudniki kmečke Solidarnosti potomci starih poljskih veleposednikov«. V pomoč je kmetom prišla Cerkev, ki se je zanje zavzela z vso težo svojega moralnega ugleda. Zlasti kardinal Višinski je veliko storil v tem pogledu.

■ Po 59 dnevih gladovne stavke je v zaporu Maze pri Belfastu na Sev. Irskem umrl tudi Francis Hughes. Obsojen je bil na 69 let zaporu in še na dodatno smrtno ječo, ker je ubil nekega člana posebnega profiterističnega oddelka. V ječi sta še dva irska zapornika, ki se hrani odredka že 60 dni. Britanska vlada pa se ne zmeni za te vrste protestov. Pravi, da kdor se odloči za samomor, mu tega ne more preprečiti.

■ Sovjetski tisk je ogorčeno obsodil ravnanje ameriških oblasti, ki so pred odhodom iz Washingtona za tri ure zadržale sovjetsko letalo, češ da so na letalu tri pošiljke blaga, namenjene vojaški obrambi. Preiskavo so izvedli ameriški cariniki, ki so pri tem tudi razorožili sovjetsko posadko. Vendar preiskava ni dala zaželenih rezultatov.

Misli slovenskega zdravnika po referendumu

Državni zakon št. 194, ki ostane v veljavi še naprej, dopušča, da samo mati odloča o prekinitvi nosečnosti. Vemo pa, da je spočetje predvsem sad nesebične ljubezni obeh zakoncev in zato morata biti oba v enaki meri odgovorna za življenje, ki sta ga spočetla!

Zdravnik se dnevno spoprijema z boleznijo, bori se in lajša umirajočemu življenju; kako naj bo torej pripravljen s splavom umoriti porajajoče se življenje novega bitja? To je paradoksalno in menim, da se bolj težko najde zdravnika, ki bi z lahkotno zavestjo ubijal.

S premagovanjem, z odpovedjo, z bolečino, s trdom in s solzami se odkupuje nastajajoče življenje novega bitja, in edine nesebične ljubezni zmore kaj takega. Naj homo enostavno hladnokrvni pri epidemiji splavov današnjega časa? Ne! Kot ljudje in kot kristjani ne smemo dovoliti, da se to gnusno početje še bolj razširi; boriti se moramo še naprej dosledno z našo vestjo, da se splav omeji na strogo terapevtske primere, ko je življenje matere v resni nevarnosti.

Pomislimo, kakšna grenkoba se porodi v srcu matere, ki se po lahkotno doseženem splavu zave, da je uničila bitje, ki bi ji bilo gotovo le v veselje in oporo v življenju!

Današnji človek rad pleše na robu ognjeniškega žrela; vsak korak ga vodi bliže k padcu. Italija je danes kot divjačina na svobodi; kot taka postaja lahek plen lovcev, ki zavestno zapeljujejo ljudi, jih zasušnjujejo z nasladami dobro vedoč, da jih bodo tako laže izkoristili.

Smo torej proti splavu razen v izjemnih primerih. Da ga preprečimo in omejimo, smo dolžni nuditi pouk, da kdor otroka ne želi, naj se pri svojem spolnem odnosu poslužuje sredstev, ki so mu na voljo in katera tudi Cerkev dovoljuje. Tako Ogino Knausova metoda, bazalna temperatura pri ženski in drugi higiensko medicinski pripomočki. Družba oziroma država pa naj poskrbi, da s socialnimi in sanitarnimi zakoni prihiita na pomoč materi, ki bi se v težjih primerih rada odkrižala nosečnosti. Skratka, če ne bodo sprejeti sklepi, ki bi zagotovili večji vpliv pošteno mislečim ljudem, in to predstavnikom vseh družbenih razredov, in če še naprej ne bomo priznavali moralnih vrednot (mislim tu na današnjo mladino, ki povečini

na pozna spodobnosti, odkritosrčnosti in notranjih dobrin), torej če vsega tega ne bo, je naša usoda zapečatená. Dr. S. K.

Bralci pišejo

Ob nekem obisku

Prejšnji teden sem bral v vašem listu poročilo o obisku delegacije skupščine SRS v naši deželi. Poročili ste med drugim tudi o njenem postanku v Gorici, kjer se je omenjena delegacija sestala z enotno slovensko delegacijo. Iz drugih virov in iz pisanja slovenskega tržaškega dnevnika smo na goriški strani brali še o obisku delegacije slovenske Skupščine pri zgradbi novega Kulturnega doma v Gorici. Znano je, da ta dom gradijo levičarski Slovenci in da ima krovno oskrbo zanj prav »krovna« organizacija SKGZ.

Delegacije iz Ljubljane oz. iz osrednje Slovenije si gotovo lahko ogledujejo, kar se jim pač zdi vredno ogleda. Pri tem jim nihče ne more zameriti! Dejstvo pa je, da se tu dela čudno diskriminacijo prav na račun tiste slovenske enotnosti, katero naj bi izražala »enotna slovenska delegacija«. Enotnost je torej dobra, ko gre za neke vrste razgovor in informacije. Postane pa slaba, čim bi lahko nekemu odvzela monopol nad to »enotnostjo!«

V našem primeru gre za to, da si delegacija slovenskega parlamenta ustvari — naravno — izkrivljeno sliko o dejanskem položaju domaških, posebej goriških Slovencev. Kulturni sedež, kot je npr. Katoliški dom, stoji že skoraj dvajset let. V njem je vedno nastopalo tudi veliko številno slovenskih in jugoslovanskih ansamblov iz matične države. Zakaj bi torej te ustanove ne smela spoznati delegacija slovenske Skupščine? Zakaj lahko obišče le Kulturni dom, ki je šele v gradnji? Ali se hoče s tem ustvariti vtis, da do zdaj sploh v Gorici ni bilo slovenskega kulturnega delovanja, razen po najetju kake italijanske dvoranice?

To je le nekaj misli, ki so se mi porodile ob raznih poročilih po obisku delegacije iz SRS. Mislim, da bi bilo drugič dobro že vnaprej preveriti namene raznih krovnih organizacij in da bi zato tudi predstavniki samostojne slovenske politike in kulture lahko potem ustrezno nastopili! (Sledil podpis)

Ansambel „L. Hlede“ gost pariških Slovencev

Kot je bilo javljeno v 18. številki »Katol. glasa«, se je ansambel »Lojze Hlede« iz Steverjana mudil od 30. aprila do 4. maja v Parizu kot gost tamkajšnjega Društva Slovencev.

Na pot smo se podali z ronškega letališča. Letalo nas je pripeljalo, s krajšim postankom v Milanu, na pariško letališče Orly v četrtek 30. aprila nekaj pred 20. uro. Tam nas je pričakalo nekaj pariških Slovencev, med njimi tudi prijatelj Branko, ki so nas nato z avtomobili peljali do Slovenskega doma v Parizu. Po krajši večerji smo se porazdelili po sobah, nekaj pa jih je spalo pri dveh družinah nedaleč od Doma.

V petek 1. maja smo skoro ves dan izrabili za ogled francoske prestolnice. Ze jutraj smo se skupaj z našim vodičem Brankom peljali z metrom do samega centra Pariza, na Place de la Concorde. Nato smo peš po Champs Elysées šli do Place Etoile, si ogledali znani slavolok zmage (Arc de Triomphe), nato še Palais de Chaillot, lep primer moderne arhitekture, odkoder se nam je nudil prostran razgled na Champ de Mars in na sam Eiffelov stolp, simbol mesta.

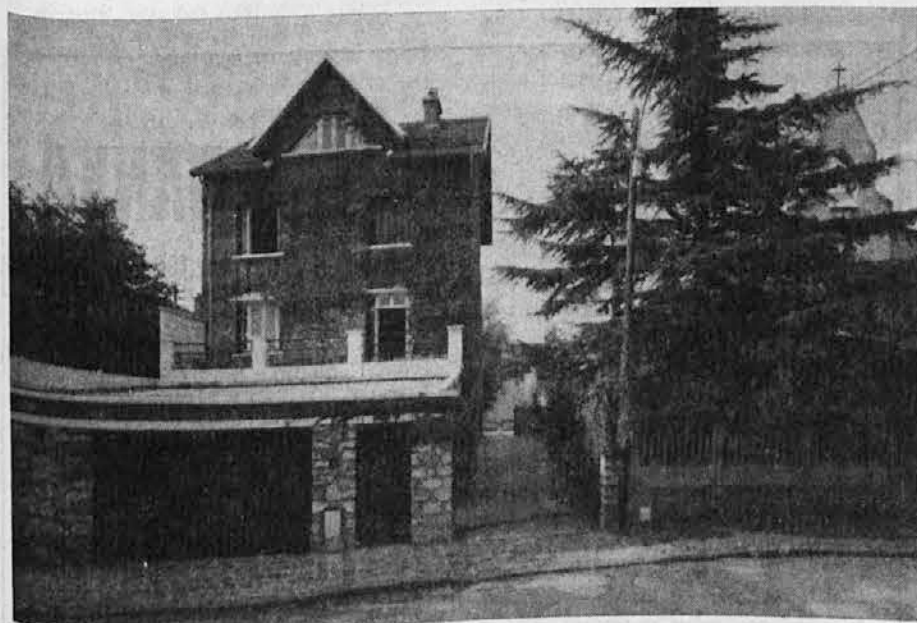
Tu, pod samim stolpom, smo kosili kar iz vrečk, da smo se nato čimprej odpravili spet s podzemsko železnico v bližino Ile de la Cité, mestni otok na Seni, ki je tudi zemljepisno središče Pariza. Tu smo si ogledali pariško stolnico Notre Dame, ki je zgrajena v gotskem slogu. Ogledali smo si nato še latinsko četrt (Quartier Latin), kjer je tudi nekaj zares zanimivih modernih stavb. Vrnili smo se nato v Slovenski dom, kjer smo se po večerji srečali z nekaterimi člani društva. Ti so nas peljali na ogled še drugih zanimivosti Pariza, ki so ponoči ob svetlobi žarometov bolj izrazite.

Sobotno jutro smo v glavnem uporabili za ogled predmestja v bližini Slovenskega doma ter za nakup razglednic in drugih spominkov. Tudi kosilo v restavraciji nam je ostalo v prijetnem spominu, saj je prava ročanja jedi v tujem jeziku res prava dogodivščina. Popoldne smo se morali že pripraviti na nastop. Še kratka vaja, nato smo ob 16. uri skupaj s pariškimi Slovenci prisostvovali sv. maši, ki jo je daroval g. Čretnik v bližnji cerkvi sv. Terezije.

Po maši smo se vsi preselili v dvorano, ki so jo šele februarja letos slovesno odprli, Ansambel »L. Hlede« je bil tako prva skupina, ki je nastopil v novi dvorani po otvoritvi. Najprej smo se občinstvu ob 17. uri predstavili s koncertom, ki je trajal dobro uro. Vsi prisotni (bilo jih je približno 150), so z zanimanjem in navdušenjem sledili napovedovanju ter izvajanju valčkov in polk našega ansambla. Po vsaki pesmi so nas nagradili s toplim aplavzom. Tudi predsednik Društva Slovencev v Parizu, g. Ivan Drenik, se nam je ob zaključku koncerta iz srca zahvalil.

Sploh je bil sprejem pariških izseljencev od našega prihoda dalje vedno zelo topel in prijazen. Kmalu nato so člani Društva spremenili koncertno dvorano v plesišče, okoli katerega so postavili mize, marljivo kuharice pa so že pripravile pristne kranjske klobase z zeljem. Tudi drugih dobrot in seveda pijače ni manjkalo na mizah. Navdušenje se je v teku večera stopnjevalo. Veselemu razpoloženju prisotnih je poleg poskočnih polk pomagalo tudi izvrstno francosko vino. Zadnji navdušeni plešalci so se ustavili šele ob dveh jutraj. Čeprav nekoliko utrujeni, vendar navdušeni nad prireditvijo, so se udeleženci zahvaljevali organizatorjem in članom ansambla in se zadovoljni vračali domov.

Drugo jutro (bila je nedelja) so nas »šoferji« peljali na ogled Versaillesa. To je mesto, približno 20 km izven Pariza, kjer

»Slovenski dom« v Parizu. V pritličju so sejna soba, upravni prostori, garaže, v prvem nadstropju kuhinja in sprejemnica, v drugem in tretjem nadstropju so spalnice. Zadaž na dvorišču je dvorana

stoji znani grad ter več drugih manjših palač in vrtov. Vse to so dali zgraditi francoski kralji, predvsem Ludvik XIV. v 17. stol. Zaradi kratkega časa smo si ogledali lahko le najbolj zanimive dvorane in nekatere predele parka, ki sam meri nad sto hektarjev. Po ogledu smo se vrnili v Dom. Tam smo imeli, ob pogovoru z našimi gostitelji in kuharicami še kratek »neuraden« koncert za skupino pariških Slovencev, ki so se učili za dan in prišli na prireditev 24 ur prepozno.

Po maši in biagoslovu, ki ju je opravil g. Flis, smo skupaj z našimi pariškimi gostitelji in prijatelji preživeli zadnji večer v pariški restavraciji. Ob veselem razpoloženju in izvrstnem francoskem vinu smo si med eno in drugo slovensko pesmijo povedali marsikaj zanimivega. Ob koncu smo si še vsi skupaj nazdravili in si zaželeli čimprejšnjega svidenja. V ponedeljek 4. maja smo se na letališču poslovili od naših pariških prijateljev. Po daljšem postanku v Milanu smo se popoldne vrnili domov.

Lepa pariška doživetja nam bodo še dosti časa ostala v prijetnem spominu. Zato naj gre še enkrat iskrena zahvala članom Društva Slovencev v Parizu, predvsem našima prijateljema Vereni in Branku, ki sta bistveno pripomogla, da je do tega gostovanja prišlo. Najlepša vam hvala, dragi pariški Slovenci!

N. K.

Zlatomašnik Anton Resen

Slovenska skupnost pri Salezijancih v Trstu se pripravlja na jubilejno praznovanje zlate maše g. Antona Resena, ki že 38 let skrbi za slovenske vernike te župnije.

Gospod Resen se je rodil 1. maja 1905 v Gorici, a ne v slovenski družini. Sloveščine se je učil kot begunec v Ljubljani. Prve italijanske šole je opravil v Gorici. Gimnazijo je obiskoval pri slov. salezijancih na Rakovniku, Radni in Veržeju. Licej je študiral v salezijanskem zavodu v Turinu, teologijo pa zopet v goriškem semenišču. V mestu Schio je opravil salezijanski noviciat.

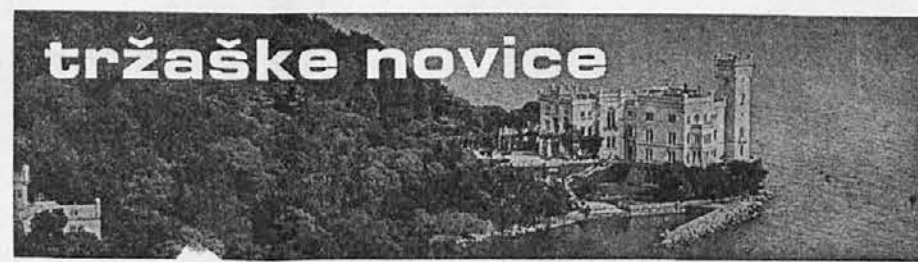
Nadžkof Sedej ga je posvetil v duhovnika 30. maja 1931, takoj naslednji dan, 31. maja, pa je opravil svojo prvo mašo pri salezijancih v Gorici.

Naj nam gospod zlatomašnik ne zameri, če smo nekoliko pobrskali po njegovem odmaknjem delovanju z namenom, da naši širši slovenski javnosti prikažemo požrtvovalno delovanje tega zaslužnega moža v prid naše slovenske skupnosti.

Po posvetitvi je najprej kot profesor poučeval na salezijanskih zavodih v Veroni, Este in Trentu. Iz Legnaga je leta 1943 prišel v Trst za oskrbo slovenskih vernikov salezijanske župnije. Od 1946 zanje nepretrogoma vrši redno službo božjo.

Vendar pa si zlatomašnik ni začrtal kakih meja v svoji pastoralni dejavnosti. Čeprav sloveščina ni bil njegov materni jezik, ga številni bolniki doma in po bolnišnicah poznajo kot dobrega pastirja. Ob večjih praznikih in tudi drugače še vedno najde čas, da prinese besedo duhovne tolažbe onim, ki so jo, priklenjeni na bolniško posteljo, najbolj potrebni.

Poseben poudarek zasluži njegova skrb za cerkveno petje in glasbo. Ob splošnem pomanjkanju organistov je g. zlatomašnik sam orgla in vodil cerkveni pevski zbor. Do leta 1973 je tedensko vodil do 30 slovenskih pevcev cerkvenega zbora. Prva tri leta, ko še ni bilo slovenske službe božje, je s kora stopil k oltarju, da je slovenskim

Koncert umetnikov iz Krakova

V četrtek 14. maja zvečer je bila stolnica sv. Justa v Trstu do kraja polna. Nismo prišli moliti, prišli smo na koncert, ki so ga priredili Poljaki iz Krakova, skupno okrog 60 glasbenikov in pevcev. Pred koncertom je predstavnik tržaške turistične organizacije pozval vse prisotne k enominutnemu molku za sv. očeta. Rekel je: »Kateri so verni med nami, imajo sedaj priložnost za kratko molitev v pomoč težko ranjenemu sv. očetu.« Ko je minuta molka pretekla, se je dvignilo ploskanje, kakor bi hoteli vsi navzoči dokazati svojo vernost in duhovno hvaležno pomoč sv. očetu.

Koncert se je nato razvijal po sporedu; slišali smo velike glasbene stvaritve Mozarta, Bacha, Vivaldija. Ob koncu sta dva velika tržaška glasbenika izjavila, da lepšega koncerta še ni bilo v tržaški stolnici.

Kakor je navada, so tudi krakovski umetniki dodali nekaj točk. Pred drugo stopi k mikrofonu dirigent in govori približno tako: Sedaj vam bodo gostje iz Krakova zapeli zborna Marijino pesem, ki so jo prejeli petek zapeli v Vatikanu sv. očetu. To pesem prepevajo Poljaki na čast svoji čestohovski Kraljici in ta pesem naj

bo tu v Trstu kakor molitev nas vseh za težko ranjenega sv. očeta.

Nato je zadonela melodija, zelo podobna naši tudi ponarodeli O Gospa, o Mati moja. Pevci, samo dvanajst po številu, so zapeli tri, štiri kitice; tretjo in četrto vedno bolj počasi, bolj tiho in v pianissimo končali. Sedaj je navdušenje zajelo vso stolnico. Ta marijanski zaključek nepozabnega koncerta je bila prava molitev pevcev in vse množice v stolnici. - F. S.

V župnijski cerkvi v Rojanu
bo v **nedeljo 31. maja ob 17. uri**

KONCERT

ob prenovljenih orglah. Nastopita:

- organist Hubert Bergant
- rojanski cerkveni pevski zbor

Rojan

V **ponedeljek 18. maja** je po dolgi boleznini umrla Marija Mikelj, stara 90 let. Svojo bolezen je izredno vdano prenašala in bila hvaležna domačim, ki so ji ljubeznivo stregli. Dokler ji je zdravje dopuščalo, je rada prihajala k nedeljski maši. Bila je tudi na skoraj vseh tržaških skupnih romanjih. Pogreba se je udeležilo zelo veliko ljudi, ki so tako pokazali, kako so jo cenili. Naj ji bo Gospod bogat plačnik.

V **nedeljo 24. maja** bomo slavili 20-letnico, odkar imamo Marijin dom. Četrta skavtska skupina po popoldne ob petih nastopila z dvema enodejankama in petjem.

Lani v **pozni jeseni** je bilo dokončano delo za obnavljanje orgel v župnijski cerkvi. Pevski zbor je sklenil, da pripravi vrsto novih pesmi in se predstavi na koncertu v **nedeljo 31. maja** ob petih popoldne. Sodeloval bo tudi organist prof. Hubert Bergant. Pred koncertom bo zaključek majniške pobožnosti.

Misijonar L. Zabret med nami

Ze pred veliko nočjo se je vrnil na obisk v domovino salezijanski misijonar pomočnik Ludvik Zabret, doma iz Mengša pri Ljubljani. Misijonar deluje že nad 30 let v Indiji. Njegovo originalno misijonsko delo je znano: v teku leta je z domačini posekal in očistil velik del džungle in tam stojijo danes v dveh naseljih lične hiše, ki jih obdajajo vrtni in rodovitna polja. Domačini pravijo naselju Don Boskova farma, turisti, ki prihajajo iz mest na ogled, pa pravijo Džungla je zacvetela. Ta naslov ima tudi film, s katerim misijonar Zabret prireja v teh dneh misijonske večere v naših krajih.

V preteklem tednu je obiskal šest naših župnij na Tržaškem, sedaj zadnji teden majnika pa lahko pride na Goriško. Dogovor za misijonski večer na Goriškem samo z dr. Humarjem, tel. 30536.

Zaslužnemu slovenskemu misijonarju želimo, da bi se lepo počutil med nami in nas napolnil z veliko in koristno misijonsko idejo. - F. S.

V **nedeljo 24. maja ob 17. uri**
bo v župnijski cerkvi v BAZOVICI

SREČANJE BOLNIH IN STAREJŠIH VERNIKOV

Igra ansambel Krt iz Stranj pri Kamniku. K sodelovanju pa so toplotno naprošeni tudi pevci in pevke Zvezde cerkvenih pevskih zborov na Tržaškem.

Seja tržaškega pokrajinskega sveta SSK

V sredo 13. maja je pod predsedstvom Iva Jevnikarja zasedal pokrajinski svet Slovenske skupnosti v Trstu. Najprej je obširno poročal tajnik Harej o odstopu tržaškega pokrajinskega upravnega odbora.

Kot znano, je tržaška PCI odpovedala zunanjo podporo koaliciji DC, PSI, SSK in PSDI, ki je od začetka septembra lani upravljala tržaško pokrajino. Zato je pokrajinski odbor v skladu s programskim sporazumom vzel to na znanje in podal ostavko. Vendar so omenjene štiri politične sile (DC, PSI, SSK in PSDI) smatrale za politično potrebno in primerno ohraniti medsebojne vezi glede na potrebo po upravljalnosti krajevnih uprav in še posebej Krajevne zdravstvene enote, ki je morala do 14. maja izvršiti izvršni odbor, kajti drugače bi bil imenovan komisar. V svoj krog so povabili še republikansko stranko. Po sili razmer je ta spontana solidarnostna koalicija nov politični dejavnik pri reševanju perečega problema upravljalnosti province, tržaške občine in posledično tudi občine Devin-Nabrežina.

vernikom prebral berila ter jim pridigal, nato se je zopet vrnil na kor.

Zadnja leta mu je vid močno opešal, zato so mu predstojniki poslali v pomoč g. Stanislava Zivica, ki istočasno skrbi tudi za slovenske vernike pri Sv. Vincenciju.

Kljub očesni oslabelosti je g. Resen dokaj čvrst in delaven. Njegova je skupina birmancev, s katero namerava, po birmi, nadaljevati z mladinsko katehezo. Vzgojil si je tudi lepo število mašnih strežnikov. Ne bo odveč, če tu omenimo, da se ti počutijo nekoliko osamljeni. Med njimi se je pojavila želja, da bi se med tržaškimi slovenskimi strežniki vzpostavili stiki ter nekoliko povezanosti. Ko so se namreč lani pridružili strežniškim srečanjem na Repentabru, so jih ostali debelo gledali, češ, kdo pa je vedel, da so slovenski strežniki tudi pri Salezijancih.

Prav na rahlo smo odgrnili zastor delovanja tega skritega delavca Don Boskovi naslednikov. V vsakem duhovniškem življenju pa so globine in dogodki, do katerih nimamo dostopa in jih pozna samo Bog. Razumljivo, da čuti slovenska skupnost te župnije do zlatomašnika iskreno hvaležnost, saj je njihovi dušnopastirski oskrbi posvetil najdaljšo dobo svojega duhovniškega življenja.

Slovesnost zlate maše bo pri Salezijancih v Istrski ulici v **nedeljo 7. junija**. Za to priložnost je povabljen tudi naš dober znanec, salezijanski misijonar Andrej Majcen.

Medtem ko g. zlatomašniku čestitamo k njegovemu zlatemu jubileju, se zaskrblije no oziramo, kdaj se bo na slovenskem tržaškem obzorju pojavila tako pričakovana nova maša! F. V.

Pevci in pevke izpod Grmade v Milanu

Preteklo nedeljo so nastopili v Milanu pevci zbora »Fantje izpod Grmade« ter dekleta »Dekliškega zbora« iz Devina. Po maši, ki jo je opravil škof vikar dr. Oskar Simičič za tamkajšnje Slovence, je bil koncert obeh zborov, ki je prisotne zelo zadovoljil. Obširnejše poročilo bomo zaradi stiske s prostorom objavili prihodnjič.

Deželno vodstvo SSK

ob atentatu na papeža

Ob zločinskem atentatu na papeža Janeza Pavla II., velikega borca za boljše odnose med ljudmi, za občje duhovne vrednote in za mir v svetu izraža deželno vodstvo Slovenske skupnosti iskreno upanje na skorajšnje in popolno okrevanje prvega slovanskega voditelja katoliške Cerkve.

Pri tem Slovenska skupnost poudarja, da prav val nasilja in nestrpnosti, ki je zajel zlasti Italijo in tudi ostali svet, odrinja zanikanje tistih vrednot, ki jih tudi papež — kot verski in državni poglavar — tako vneto zagovarja.

V Marijinem domu v Rojanu priredi v **nedeljo 24. maja ob 17. uri** četrta skavtska skupina

SKAVTSKI POPOLDAN

Na sporedu sta dve enodejanki in petje. Prireditve je ob 20-letnici Marjinega doma.

V drugem delu seje je bil govor o raznih letošnjih obletnicah. Ker napori za skupno proslavo 40-letnice oboroženega protifašističnega odpora niso privedli do konkretnega rezultata, je SSK sama organizirala spominsko proslavo tega dogodka, na kateri so nastopili tudi neposredni udeleženci narodnoosvobodilnega boja.

Nadalje je bil govor o zadnjem razvoju v zvezi z lokacijo proste industrijske cone, po katerem dežela misli predlagati vladi v Rimu njeno namestitve v miljsko-žavelskem zalivu, za kar se je že pred časom izrekla Slovenska skupnost.

Pokrajinski svet SSK je tudi obsodil nepojmljivi atentat na papeža Janeza Pavla II. in izrekel željo, da bi okreval in tako nadaljeval svoje poslanstvo v korist miru v svetu.

Tako poročanje nas ne zadovoljuje!

Ob dramatičnih dogodkih, ki so se dogajali v sredo 11. maja v Rimu, se ne moremo izogniti vprašanju, ali je radio Trst A sposoben opravljati svojo dolžnost hitrega in izčrpnega obveščanja javnosti. Radijske in televizijske družbe po vsem svetu so takoj reagirale in brez prekinitve poročale o atentatu na papeža ter sproti obnavljale poročila, na začetku še netočna, potem pa vse bolj izčrpna.

Radio Trst A pa je mirno naprej oddajal svoj program. Njegovi poslušalci torej niso imeli možnosti zvedeti za dogodke v Rimu. To sicer ni popolnoma točno, saj se je radio Trst A oglašil že okoli 17.45 z zelo kratkim izrednim poročilom, toda kdor ga je preslišal, je zaman čakal do sedmih, da bi zvedel kaj več podrobnosti. Kaj je res bilo tako zelo težko sedeti pri mikrofonu in sproti podajati novice, ali pa vsaj nekoliko prilagoditi program dramatičnemu trenutku? Kaj je pri poročilih na radiu potrebno posebno pooblastilo za improvizirano poročila, ali pa je morda to znak pomanjkanja občutljivosti časnikiarjev, ki so se kdaj znali potruditi z zelo ambicioznimi pobudami? Ali na tržaškem radiu niso pripravljani na take izredne dogodke, ali pa je morda samo vprašanje ljudi in dobre volje nekaterih?

Predstavlja nas bosta v Padovi

V sredo 27. maja bosta imela kulturno srečanje v Padovi deželni predsednik SSK prof. A. Bratuž in njen deželni tajnik dr. Drago Štoka. Tam bosta predstavila italijanskemu občinstvu slovensko narodno skupnost v Italiji.

Kamenčki

Naša »junaška buržoazija«

Tukajšnji italijanski dnevnik tako imenuje v svoji ponedeljkovi satirični prilogi tiste pripadnike srednjega sloja, ki so se pred približno desetimi leti ustrašili pred volilnimi rezultati in hiteli na vrat in nos v levičarske stranke. Nekaj jih imamo seveda tudi Slovenci, da ne bi zaostajali za svojimi sosedi.

Italijanske stranke so te politične netopirje pošteno izrabile za propagando v korist splava. Tudi naši krajevni zastopniki te vrste so se morali ukloniti in pisati v lokalni slovenski dnevnik bedne zagovore smrti. Kristjan (ne vem, če ti ljudje še v kaj verujejo!) ima težko delo, če išče argumente za opravičitev umora. Zato so tisti članki v »Primorskem dnevniku« bili tako malo prepričljivi. Psihiater omenja neke mejne redke primere, ko vendar ve, da 99 % splavov opravijo zdrave ženske, ki tako s poraznim cinizmom urejajo številno otrok. In pozablja na drugi odstavek osnovnih pravil deontološkega pravilnika italijanskih zdravnikov, ki pravi: »Zdravnik se trudi za... obrambo življenja od spočetja naprej in pri tem spoštuje človeško osebo.«

Psihologinja pa veliko govori o očetih, ki jih ni in o delu za tiste, ki so na dnu družbe (pa res ona kaj dela zanje?); razpiše se še o tragiki nezačelenih otrok, ogne se pa bistvenim vprašanjem: gre pri splavu za umor? kakšna je svoboda, ki si jo lasti ženska, ko zahteva zase pravico, da sme ubijati?

Naši »junaški buržuji« bi bili radi nosilci napredka in bitke proti krivicam. V resnici pa zagovarjajo nazadovanje človečanstva in največjo krivico. Pred več desetletji so bili pripadniki socializma nov kvas v družbi in za njen razvoj še kako pomembni. Danes pa naprednost sploh ni več njihova značilnost. B. Š.

goriške novice

Romanje na Sv. goro

Slovenski verniki iz Goriške bomo v nedeljo 24. maja, na praznik Marije Pomocnice Slovencev poromali na Sv. goro, kjer bo ob 16.30 po naši legalni uri sv. maša. Romanje bo posvečeno molitvi in žrtvam za sv. očeta, da bi ozdravel in mogel nadaljevati svoje apostolsko delovanje. Sv. maša bo skupno z drugimi duhovniki daroval nadškofov vikar za slovenske vernike v goriški nadškofiji dr. Oskar Simčič, ker je g. nadškof zadržan zaradi birmovanja v Furlaniji.

Verni ljudje iz vsega slovenskega dela goriške nadškofije, pridite v obilnem številu, da skupno z verniki vsega sveta izprosimo okrevanje sv. očetu po težki operaciji zaradi zločinškega atentata na trgu sv. Petra v Rimu.

Pokažimo, da ljubimo sv. očeta in smo z njim, kot namestnikom Kristusovim, tesno povezani. Izkažimo se mu tudi hvaležni, saj nas stalno spremlja njegov blagoslov kot je sam izjavil ob vseslovenskem romanju v Rim lansko leto.

Novi odbor Gor. Moh. družbe

Odbor Goriške Mohorjeve družbe, ki je bil izvoljen na zadnjem občnem zboru, se je sestal na prvi redni seji v ponedeljek 11. maja. Za predsednika je bil soglasno izvoljen prof. Mirko Rijavec, medtem ko je bil za tajnika potrjen dr. J. Markuža.

Novi odbor je vzel v pretres predloge za bodoče delo. Poleg priprav za zbirko za leto 1982 gre naprej delo za PSBL. Glede izvornih knjig in prevodov za bodoča leta ima GMD precejšnje težave zaradi majhnega števila domačih ustvarjalcev. GMD misli po možnosti izdati tudi občasne publikacije izven redne zbirke, zlasti za tekste, ki morejo zanimati le ozek krog bralcev; to so na primer šolske knjige. Na mesečnih sejah bo skušal novi odbor GMD pripraviti program dela, ki bo ustrezal zahtevam in potrebam naše skupnosti. - B. S.

Praznik špargljev v Standrežu

V Standrežu so v polnem teku priprave na Praznik špargljev, ki se bo začel v soboto 30. in se nadaljeval v nedeljo 31. maja ter 6. in 7. junija.

V nedeljo 31. maja bo v popoldanskih urah slikarski ex-tempore, zvečer ob 19.30 pa nastop mladinskih skupin s pesmijo, glasbo in igro.

Prvo nedeljo v juniju bo nagrajevanje slikarskega ex-tempore ter nastop pevskih zborov in veseloigra »Podlaga zakonske sreče« v izvedbi članov PD »Standrež«.

Vse štiri večere bo plesna zabava in seveda bodo na voljo odlični šparglji ter domača pijača in jedaja.

Ustanovljen je odbor škofijske »Caritas«

Letos 26. januarja je nadškof P. Cocolin ustanovil dobrodelno organizacijo »Caritas« v goriški škofiji. Ta organizacija je svetovnega značaja in je ustanovljena bolj ali manj po vsem krščanskem svetu. Deluje v okviru župnij, škofij in držav. Zato govorimo o župnijskih, škofijskih in državnih »Caritas«. Njihov namen je organizirati in povezovati dobrodelno dejavnost na teh ravneh. Kajti tudi na področju dobrodelnosti velja: v združenju je moč.

V goriški škofiji te ustanove nismo še imeli, čeprav jo imajo v večini italijanskih škofij. Letos jo je g. nadškof ustanovil in je pretekli teden dobila svoj prvi odbor. V njem je šest laikov, štirje duhovniki in ena redovnica. Odbor sestavljajo tako italijanski kot slovenski člani. Od Slovencev sta v odboru Roman Vuga in Vesna Pavlič por. Vrtovec kot zastopnika laikov, ter s. Justa Dolhar, ki zastopa redovnice. Prva naloga odbora bo, da pomaga organizirati »Caritas« po župnijah in da izvede pregled dobrodelnih ustanov in dobrodelne dejavnosti v škofiji. Saj bo škofijska »Caritas« mogla delovati, če bo imela oporo v župnijskih dobrodelnih organizacijah. Te so lahko »Caritas«, lahko pa tudi drugačnega naziva, npr. konferenca sv. Vincencija, dobrodelna društva in slične.

Odboru želimo plodovitega dela v korist potrebnim doma in po svetu.

V goriškem občinskem svetu

Gospodarska vprašanja. V ponedeljek 11. maja je goriški občinski svet na široko razpravljal o goriškem gospodarstvu in njegovi sedanjih krizi. Za uvod je župan dr. Scarano podal zelo dolgo in tehtno poročilo o tem problemu. V njem je nanizal celo vrsto vprašanj, ki zadevajo ekonom-

sko dejavnost v Gorici in tudi njeni pokrajini. Seveda je bil glavni poudarek na goriški občini. Med drugim je župan obdelal kmetijstvo, trgovino, obrtništvo in še zlasti industrijo. Posebej je podčrtal vlogo Gorice, ki se kaže prav v njenem mešanem gospodarstvu in v njeni vlogi gospodarske izmenjave s sosedi. Zavzel se je za vprašanja večjih industrijskih obratov, kot je npr. podgorska predilnica, ki sedaj že dalj časa preživlja hudo krizo. Predlagal je tudi nekatere rešitve v širšem gospodarskem in socialnem merilu, zlasti s pozivom ožretni upravi za korenitejšo posego na tem področju, obenem pa tudi za poslušna na razne ponudbe privatnih industrijskih dejavnikov. Omenil je tudi možnost ustanovitve višjega zavoda za telesno kulturo v Gorici, kar bi verjetno tudi prispevalo k boljši zaposlitveni politiki.

Po županovem poročilu se je razvila obširna razprava, v katero so posegli predstavniki vseh političnih sil, zastopanih v občinskem svetu. Skupno je (vštevši načelnike skupin) nastopilo kar 15 svetovalcev in debata se je zaključila šele v zgodnjih jutranjih urah. Za Slovensko skupnost je svetovalec Bratuž orisal temeljne osnove goriškega gospodarstva in pri tem zlasti podčrtal vlogo, ki jo ima pri nas kmetijstvo, pa tudi obrtništvo. Prav zato je treba te sektorje še bolj podpreti in tako tudi zavarovati zemljo, ki je tu prvi vir gospodarstva (kjer so prejšnje razlastitve že prizadele nepopravljivo škodo). Prav zato se je tudi izrazil proti morebitni lokaciji industrijske cone na Krasu na goriškem ozemlju, kar bi spet ošibilo prav obstoječa socialna in narodnostna ravnovesja.

Občinski svet je nato soglasno sprejel resolucijo, ki od deželnih organov zahteva nujne in hitre posege za odpravo sedanje krize. V začetku seje je občinski svet tudi soglasno odobril sklep odbora za po-bratenje s toskanskim mestom Grosseto, ki se bo uradno izvedlo z obiskom goriške občinske delegacije v zadnjem tednu maja.

Sovodnje

Mladinska nabiralna akcija. Sovodnjska skavtska organizacija (skavtinja, skavti, veverice in volčiči) je preteklo jesen precej zaživela in se pomnožila. Seveda so narasle tudi potrebe: vsaj dva šotora, oprema, knjige, revije, pesmarice in vse, kar spada zraven. Vse to stane. Zato so sklenili, da bodo pobirali star papir po vasi. Po dolgem iskanju so našli tudi skladišče: Drago Butkovič jim je v Skrljah ponudil svojo staro štal. Ugotovili so, da je dovolj velika za en kontejner papirja. Očistili so jo in začeli z delom.

Sovodnjski skavti so napolnili kontejner (zabožnik) z nabranim papirjem

Vendar skavti ni pravi »skavt«, če ne napravi vsak dan vsaj eno »dobro delo«, in skavtska organizacija ni »skavtska«, če ne napravi »dobro delo« in pomaga tam, kjer je največja potreba. Ko je goriški nadškof v začetku tega leta poslal vsem slovenskim župnijam in škofijam poziv, da bi napravili nabirko za gradnjo cerkve v Novi Gorici, so se tudi oni rade volje odzvali. Sklenili so, da bodo izkupiček za stari papir namenili v ta namen in to ne samo letos, ampak da bodo pomagali, dokler ne bodo stroški za zidavo cerkve izplačani, čeprav bo to trajalo nekaj let. Pozvali so na sodelovanje tudi drugo mladino in dobili povoljen odziv. Prosili so za pomoč tudi domačega župnika in našli v njem vse razumevanje in podporo.

Redno, skoro vsako soboto, so nato oblezli trgovine, gostilne, hiše in pobirali, kar so našli: star papir, revije, časopise, kartone. Nekateri vaščani so se toliko odzvali, da so sami puščali pred skladiščem,

KONCERT

mešanega zhora Lojze Bratuž iz Gorice.

Dirigent: Stanko Jericijo

KATOLIŠKI DOM - GORICA

petek 29. maja ob 21. uri

Dva sovođenska mladınca ob pobiranju papirja za novogoriško cerkev

kar so imeli, in celo vozili so star papir iz mesta, kjer delajo.

Preteklo soboto 16. maja je bil kronan uspeh: napolnili so kontejner s papirjem in še nekaj ga je ostalo za naslednjega. Slika nam kaže vesele obraze mladine, ko si je privoščila trenutek oddiha na skoraj napolnjenem kontejnerju. Le dve še ni bilo zraven: bila sta na poti z modernim vozilom, ki sta ga sama opremila za prevoz papirja. (Znajo pa biti še bolj moderni in za vprego uporabljati motorček enega izmed njih.)

Sedaj so radovedni, koliko bodo pre-jeli za papir. Zavedajo se, da ne gre toliko za vsoto denarja kot pa za vsoto »dobrih del«, ki so jih vložili v to sami in tudi drugi vaščani z njimi, saj je to velik prispevek, da postanejo »dobri« ljudje — »pravi« kristjani. Izkupiček bodo nato ob prvi priložnosti izročili novogoriškemu župniku, istočasno si bodo ogledali gradnjo nove cerkve, ki se že bli-ža kritju strehe, in za katero sami doprinesajo prispevek, čeprav skromen.

Domačin

GIMNAZIJA-LICEJ »PRIMOZ TRUBAR«

iz Gorice vabi na

KULTURNO PRIREDITEV

ki bo v soboto 23. maja ob 20.30 v Katoliškem domu v Gorici.

Vsi prisrčno vabljeni!

OBVESTILA

Srečanje staršev z vodstvom slovenskih goriških skavtov bo v sredo 27. maja ob 20.30 v Katoliškem domu v Gorici. Skavti bodo pripravili tudi razstavo o svojem enoletnem delovanju in pokazali nekaj filmov in diapozitivov.

Podeljevanje »Bevkove bralne značke« za učence osnovnih šol na Goriškem bo v soboto 30. maja ob 17. uri v Kulturnem domu v Sovodnjah.

Vpisovanje v državne slovenske otroške vrte se začne 25. maja in se zaključi 5. junija. Vpišejo naj se otroci, rojeni leta 1978, javijo pa naj se tudi vsi drugi, ki so v vrte v teh letih že hodili. Vpisovanje sprejemajo vse slovenske osnovne šole in ravnateljstvo v jutranjih urah.

V nedeljo 24. maja, na praznik Marije Pomocnice kristjanov bo v Podlonerju maša za zdravje sv. očeta Pavla II. Sporočamo tudi, da bo pred koncem šmarnic pripravljena spominska podobica: sveti oče sprejema slovenski rožmarin, z nagovorom, ki ga je imel na tržaške romarje 5. sept. 1979.

V Društvu slov. izobražencev v Trstu bo v ponedeljek 25. maja predstavitev knjige Janka Ravnika »Lepa si zemlja slovenska«, ki je izšla pri Mohorjevi družbi v Celju, založila pa jo je župnijska skupnost v Ankaranu. O avtorju, fotografu in glasbeniku Ravniku bodo govorili urednik Ognjišča Bolè, ankaranski župnik Miklavec in dirigent Tomaž Simčič.

Proslava 50-letnice govora msgr. Jakoba Ukmarja o pravicah slovenskega naroda bo v škedenjski cerkvi v nedeljo 31. maja. Nastopili bodo združeni zbori z Opčin ter mešani in otroški zbor iz Škedenja. Sodelovala bo solistka Ljuba Berce-Košuta. Med pevskega točkami bo branje važnih odlomkov tega govora. O msgr. Ukmarju bo spregovoril domačin Srečko Šuman.

NSK v Trstu opozarja slovenske srednje in višje šole na Tržaškem in Goriškem, da bo kmalu potekel rok razpisanega literarnega in risarskega natečaja ob 150. obletnici rojstva Frana Levstika; zato naj pravočasno pošljejo svoje izdelke.

Maša za Slovence v Ronkah bo v nedeljo 7. junija ob 8.30 in ne ob 11.30 kot običajno, ker je tisto nedeljo ob 11. uri sv. birna.

Romanje v Loreto in Assisi. Prireja ga župnija Bazovica v dneh 15., 16. in 17. junija. Na sporedu je tudi ogled San Marina. Na voljo je še nekaj prostih mest. Interesenti naj telefonirajo na (040) 226117. Cena 90.000 lir.

Dobrodelno društvo SLOKAD, ki prireja kolonije za otroke v Dragi v juliju in avgustu, išče osebe, ki je voljno sodelovati pri vodenju otrok in oskrbi (kuhinja, čiščenje, garderoba). Tel. 226117, Bazovica 90. Zglasite se čimprej. Dobrodošli tudi iz Gorice.

DAROVI

Za Katoliški glas: Olga Sauli 10.000; ob krstu Danijela Kapun, Pesek 15.000 lir.

Za katoliški tisk: Zora Brundula, Opčine 3.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Hermina Vrancič, Gorica 50.000 lir.

Za Našo pot: Franc Devetta, Ronke 20.000; Bruno Ferletič, Ronke 10.000 lir.

R. D., Vrh: za Slovensko skupnost 30.000, za njeno glasilo Naša pot 25.000, za naš tisk 20.000, za odsek krvodajalcev Sovodnje 20.000, za Novi list 15.000; skupaj 110.000 lir.

Ob prvi obletnici smrti Mile Cotič: teta Anica, Sovodnje za cerkveni otroški pevski zbor v Sovodnjah 10.000 lir.

Za nabrežinsko cerkev (za nov Marijin kip): svetovalca SSK eno občinsko sejnino 45.000; B. J. 10.000; K. 4.000 lir.

Za orgle v Bazovici: družina Milani-karnar 10.000; Marija Ražem 10.000; Antonija Križmančič 10.000; Marija Stefanova 7.000; Marija Kralj, Padriče 10.000; Olenih 27.000; Darinka Leban 20.000; Vida Renčelj v spomin Svetke Grgič 5.000; Zorka Ražem Pakeljčeva 10.000; Marija Pečar ob smrti sestre Svete 20.000; Stanjerjevi 10.000; Nedi Presl v spomin pok. Zore Presl 17.000; ob krstu Martine Grgič 60.000; Froglija 7.000; ob Krstu Kristjana Zotič 35.000; Marija Truskotova 5.0000; Marija Ražem 10.000; družina Sardelli, Bologna 20.000; ob krstu Aleksandra Hrobat 50.000; Vida Mičetova 5.000; družina Cufar ob smrti matere Rozine 20.000; sosedje pok. Rozine Cufar 22.000; Viktor Stopar, Pesek 10.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: N. N. 100.000; Zora Hrovatin v spomin na pok. Celesteja Malalana 5.000; N. N. v spomin na brata 10.000; mama za obletnico smrti hčerke Marije Holstein 20.000; N. N. 15.000; Angela Vremec 9.000; Tereza Massara 4.000; Klementina Polh 1.000; razni 34.000 lir.

V spomin na moža Ivana: Roža Husu, Bane za cerkev na Banah in za Skupnost Družina Opčine po 10.000 lir.

Za Slovensko skupnost, Trst: N. N., Opčine v spomin Slovincu trpinu Zoranu Sosiču 10.000 lir.

Ana Zini, Trst: za Marijin dom v Rojanu 50.000 in za lačne po svetu 50.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: družina Mikolj ob smrti mame Marije 100.000; družine Berce, Zetko, Gašperšič v spomin iste 50.000; Iva Ščuka v isti namen 10.000; rojanski prvoobhajanci 40.000 lir.

Za cerkev v Novi Gorici: Zmaga Mastellaro v spomin Jožeta Zorka 5.000; N. N. 5.000; C. E., Gorica 5.000 lir.

Za cerkev na Sv. gori: skupnost Sv. Vincencij v Trstu 80.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Sporod od 24. do 30. maja 1981

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.30 Oddaja o Benečiji. 11.00 Mladinski oder: »Gnezdo sršenov«. 11.30 Nabožna glasba. 14.10 »Jalta, Jalta«, glasbena komedija. 15.10 Sport in glasba.

Ponedeljek: 8.10 Kozmetika in dobro počutje. 10.10 Koncert. 12.00 Kulturni dogodki. 12.40 Slovenska imena naših krajev (ponovitev). 13.20 »Primorska poje«. 14.10 Otroški kotichek: Tik-tak. 14.30 John Galsworthy: »Temni cvet: Poletje«. 15.00 Glasbeni ping pong. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Dobrodelni koncert ob mednarodnem letu invalidov. 18.05 Kulturno pismo.

Torek: 8.10 Marijine božje poti v naši deželi. 10.20 Komorna glasba. 12.00 Cetrtkova srečanja (ponovitev). 12.30 Melodije od vsepovsod. 14.10 Odraslim prepovedano! 16.00 Mladi pisci. 16.15 Romantični trenutek. 16.30 Rezervirano za... 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Nove plošče. 18.00 Henrik Ibsen: »Nora«.

Sreda: 8.10 Svetovni dogodki v začetku stoletja. 10.10 Glasba skozi stoletja. 12.00 Pod Matajurjan. 13.20 Naši zbori. 14.10 Iz zakladnice slovenske mladinske literature. 14.30 John Galsworthy: »Temni cvet: Jesen«. 15.00 Nove plošče. 16.00 Slovenska literatura v Italiji. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mladi izvajalci: »Primorska poje«. 18.00 Poslušajmo film.

Cetrtek: 8.10 Slovenska društva v Trstu in okolici. 10.10 Simfonična glasba. 12.00 Poslušajmo film (ponovitev). 14.10 Mladi pred mikrofonom. 14.45 Problemi slovenskega jezika. 16.00 Psihologija predšolskega otroka. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Deset abonmajske sezonske tržaške Glasbene matice. 18.00 Cetrtkova srečanja. 18.30 Kulturne rubrike naših tednikov.

Petek: 8.10 Mednarodno leto invalidov. 10.10 Operna glasba. 11.00 Oddaja za srednjo šolo. 12.00 Na goriškem valu. 13.20 Zbor »Lorenzo Perosi« iz Fiumicella. 14.10 Otroški kotichek: Kje je napaka? 14.30 John Galsworthy: »Temni cvet: Jesen.« 15.00 Doba kantavtorjev. 16.00 »Prejšnje razmere«. Burka. 16.40 Orkestri in zbori. 17.00 Kulturna kronika. 18.00 Kulturni dogodki. 18.40 Slovenska imena naših krajev.

Sobota: 8.10 Sto let telesno kulturnega udejstvovanja. 10.10 Dobrodelni koncert ob mednarodnem letu invalidov. 12.00 Glasnik Kanalske doline. 14.10 Otroški kotichek: Tomi na obisku. 14.30 Glasba od A do Ž. 16.00 »Up naj vam bo zvest prijatelj, maestro!« 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Glasba. 17.30 Na goriškem valu (ponovitev) 18.00 J. Jalen: »Srenja«. 18.45 Vera in naš čas.

Za misljon p. Kosa: N. N., Opčine 30.000; N. N., Opčine 15.000 lir.

Za lačne po svetu: Milka in Franc Hrovatin iz Ronk namesto svetja na grob Celestina Malalan 25.000; Lucija in Anton Klanjšček ob peti obletnici smrti očeta Karla Černica 50.000 lir.

Na Opčinah prodam udobno opremljeno vilo z mansardo, garažo in samostojno centralno kurjavo, primerno za dve družini, s 1200 metri zelenega vrta in visokimi drevesi. Tel. (040) 211844.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 15 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

KMEČKA BANKA

Ustanovljena leta 1909

GORICA Korzo Verdi, 51
Telefon: 84206 - 84207 - 85383
Telefon menjalnice; 83909
Telex 460412 AGRBAN

VSE BANČNE USLUGE MENJALNICA

RAZPOLAGAMO Z VARNOSTNIMI SKRINJICAMI